

[Henry Christensen.]

noget ansvar tilbage. Dette ansvar måtte ikke, sagde vi, forflygtiges for regeringen, og det er, hvad vi mener der er sket, og det er det, vi mener har bidraget til, at vanskelighederne nu er forøget.

I diskussionen om indkomstudviklingen sker det ofte, at det hovedsagelig er lønudviklingen, som omtales. Vi bør bestæbe os på at tydeliggøre, at sigtet må være en udvikling med en afbalanceret samlet indkomstudvikling, men vi bør så også sagligt tilføje, at lønudviklingen er den dominerende indkomstfaktor, og at de fleste andre indkomstfaktorer er afledt heraf.

Hvad står vi da så over for nu?

Vi må naturligvis på nuværende tidspunkt lægge det indkomstniveau, som det private såvel som det offentlige arbejdsmarked efter alt at dømme når frem til i enighed, til grund. Dette er udgangspunktet i dag.

Læser vi det tidligere ærede medlem Hans Rasmussens vurdering af det forventede arbejdsmarkedsforlig, og lægger vi dertil dyrtidsreguleringerne såvel i foråret som i dette efterår, som alle også nu regner med, samt hvad vi som mindstemål må regne med af afsmitning, lønglidning og andet, må vi regne med efter 1. april næste år at stå med et løn- og indkomstniveau, som er mindst en halv snes procent højere end i dag. Og heroverfor står så den forventede produktivtetsstigning i årets løb på 3 pct.

De to tal forklarer jo lidt om, hvad opgaven er, forklarer, hvad der nu er lagt over til folketinget, og forklarer også, at vi ikke burde være kommet dertil, hvor opgaven nu er en bunden opgave. Denne skævhed mellem indkomst- og produktionsudvikling sker endda på baggrund af et år, hvor vi har haft et rekordagtigt underskud på betalingsbalancen, en forstærket inflation og rekordrente. Vi kan altså ikke benægte opgavens karakter, men jeg vil føje til: den løses ikke bare ved blomster. Hvis vi virkelig skal sætte ind over for den samfundsøkonomiske opgave, vi er stillet over for, må det dreje sig om mere vidtgående perspektiver og om at finde andre veje i den økonomiske politik end blot den at tage de for store indkomster fra borgerne igen. Der må en mere samlet løsning til, og i denne samlede løsning må efter venstres opfattelse

indgå en række forhold, som jeg nu nærmere skal nævne.

Det første er, at skævheden mellem det for store forbrug og den for lille opsparing må angribes. Den private opsparing må yderligere fremmes. Den er vokset stærkt i de senere år, men altså ikke nok. Vi ønsker derfor skattereglerne til fremme af opsparingen udvidet, gerne forenklet, men i hvert fald udvidet. Det gælder størrelsen af den opsparing, der kan begunstiges. Det gælder indførelsen af investeringsfundsregler også for lønmodtagere. Det gælder særlig fremme af ungdommens opsparing. Hvad er det for resten blevet til med statsministerens løfte vedrørende de unges boligopsparing?

Det gælder også erhvervslivets opsparing. Vi har afvist økonomiministerens angreb på afskrivningsreglerne, og jeg kan med stor glæde notere, at den højtberede handelsminister i virkeligheden tilsyneladende nu kan gøre rede for, at denne afvisning har båret frugt. Skal vi gøre en indsats for at sikre den rigtigste investeringsudnyttelse også i erhvervslivet, bør vi snarere overveje at slække de bånd, som måske i dag kan binde virksomhedernes opsparing til anvendelse inden for samme virksomhed.

Af samme grund behøver jeg jo ikke at nævne, at den del af buketten, som gennem højere selskabsskatter, arve- og gaveafgifter vil formindske den private kapitaldannelse, ikke kan tjene som led i det sigte, vi har. Det er også en højst besynderlig vej til en bedre balance mellem forbrug og investering, medmindre man har det fejlagtige syn, at det kun er statens investeringer, der skal øges. Derimod kan jeg anbefale, at regeringen nu mere positivt interesserer sig for vore forslag om lighed i beskatningen mellem kooperationshandelen og den private handel.

Det næste, jeg vil nævne, er hele bolig- og huslejepolitikken. Der går jo mange tråde mellem den og den almindelige økonomiske udvikling. Sundhed i økonomien er af stor betydning, når vi skal løse boligproblemet, og vi må også se i øjnene, at vi ikke får varig sundhed i økonomien, så længe bolig- og husleje-problemet ikke er løst. Jeg skal ikke her komme ind på de mange urimelige virkninger, boligproblemet har, især for familier med børn